

PROKOPSKÉ LISTY

MĚSÍČNÍK ŘÍMSKOKATOLICKÉ FARNOSTI U SV. PROKOPA
PRAHA 3 – ŽIŽKOV

LEDEN 2023

356

LEDEN 2023

1	ne	Oktáv Narození Páně MATKY BOŽÍ PANNY MARIE	SLAVNOST
2	po	sv. Basila Velikého a Řehoře Naziánského	památka
3	út	úterý po Oktávu Narození Páně	Nejsv. Jména Ježíš
4	st	středa po Oktávu Narození Páně	
5	čt	čtvrtek po Oktávu Narození Páně	
6	pá	ZJEVENÍ PÁNĚ	SLAVNOST první pátek
7	so	sobota po Zjevení Páně	sv. Rajmunda z Penafor
8	ne	KŘTU PÁNĚ	SVÁTEK
9	po	1. týden v mezidobí	
10	út	1. týden v mezidobí	
11	st	1. týden v mezidobí	
12	čt	1. týden v mezidobí	
13	pá	1. týden v mezidobí	sv. Hilaria
14	so	1. týden v mezidobí	
15	ne	2. neděle v mezidobí	
16	po	2. týden v mezidobí	
17	út	sv. opata Antonína	
18	st	Panny Marie, Matky jednoty křesťanů	památka
19	čt	2. týden v mezidobí	
20	pá	2. týden v mezidobí	sv. Fabiána
21	so	sv. Anažky Římské	památka
22	ne	3. neděle v mezidobí	
23	po	3. týden v mezidobí	
24	út	sv. Františka Saleského	památka
25	st	OBRÁCENÍ SV. APOŠTOLA PAVLA	SVÁTEK
26	čt	sv. Timozhea a Tita	
27	pá	3. týden v mezidobí	sv. Anděly Merici
28	so	sv. Tomáše Akvinského	památka
29	ne	4. neděle v mezidobí	
30	po	4. týden v mezidobí	
31	út	sv. Jana Bosco	památka

Poznámka: V rámci Malé liturgiky je pravidelně elektronicky rozesílán podrobný liturgický kalendář na každý měsíc.
Noví zájemci mohou zaslat svůj e-mail na adresu: jezekantp@centrum.cz

První strana obálky: „Tři krále vedla k Betlému hvězda“ (internet, Catholic times)

Drazí farníci a milí přátelé,

vstupujeme do nového kalendářního roku v nelehkém období. Skoro již rok se nás dotýká probíhající válka na Ukrajině. Riziko opětovné války na evropském kontinentě den ode dne roste, a přesto jsme si již více či méně zvykli na různé bolestivé a často i tragické zprávy, které se od nás mnohdy odrážejí jako padající kroupy. Abychom nepodlehli malomyslnosti, pesimismu a strachu vytěsňujeme někdy tyto události, kterými nás doslova a do písmene bombardují všechna možná média, z našeho života a možná se snažíme všechno překrýt starostmi o své „důležitější“ záležitosti. Prostě starat se o to svoje a hlavně se nezaplétat a nekomplikovat si život ještě dalšími starostmi, které na nás jakoby číhají a „nutí“ k zaujetí určitého postoje. Někdy čteme i o selhání těch, na které určitým způsobem spoléháme, a kteří patří i do společenství Církve a nesou v ní v různé míře odpovědnost. A právě v této situaci, v těchto podmínkách, v tomto období máme s radostí slavit vstup do nového kalendářního roku. Je to vůbec možné? Není to pošetilost? Není to únik před realitou? Nezakrýváme si oči nebo neodvračíme svůj zrak od toho, co nechceme vidět? Je nanejvýš nutné se postavit upřímně a otevřeně zmíněným otázkám a dát si na ně pravdivou a upřímnou odpověď

Podstatným důvodem naší radosti jako takové a tzn. i radosti vstupu do nového kalendářního roku je blízkost a spojení s Ježíšem Kristem, pravým Bohem a člověkem. V něm je naše veškerá naděje, smysl a plnost života a především náš věčný život. To je základem radosti vánočních svátků, které přesahují do Nového roku, ale ve své podstatě přesahují do celého našeho života. Příchod Božího Syna mění zásadním způsobem smysl všech našich pozemských skutečností, protože nám přináší nebe a zároveň nás do nebe pozdvihuje. Bolestné skutečnosti, které jsem popsal výše a které se nás bytostně dotýkají, velmi úzce souvisí s životem jednoho každého člověka žijícího na naší planetě. Zatímco Bůh přináší absolutní radost, pokoj, lásku tedy nebe, člověk je schopen toto všechno zničit a dávat přesný opak všeho dobra, které je v Bohu obsaženo. Následkem dědičného hříchu jsme schopni i těch největších ohavností, které si jen můžeme přestavit. A to je důvod nesmířitelných a nenávistných konfliktů, válek a šíření zla pod různými rouškami, protože za tím vším stojí hříšnost a ubohost člověka, který se odmítá vydat cestou Boží a chce nastolit svůj „světový“ řád a tím pádem dát světu „svůj“ smysl života, který je jen a pouze v bezuzdném užívání si přirozených věcí.

Jestliže jsou tímto způsobem vychovávány další generace dětí a mládeže, vůbec se nemůžeme divit, že současný svět a především Evropa je na hranici války. Tento rok budeme slavit svátek Sv. rodiny až v pátek 30. prosince a dva dny na to, 1. ledna slavnost Matky Boží P. Marie. Bez obnovy rodiny je nemožné, aby se něco ve společnosti, ve světě změnilo. Křesťanské rodiny mají krásný a jasný vzor v rodině Svaté – nazaretské, ve které vyrůstal náš Pán. Co a kdo byl středem této rodiny? Bůh a jeho přítomnost. Neexistuje ideální rodina jako kopie rodiny Svaté. Pokud ale chceme a toužíme o obnovu společnosti a světa, je přímo nutné, aby se křesťanské rodiny opět staly centry živé víry, kde se člověk již od malicka učí tomu nejdůležitějšímu, co potřebuje pro svůj život: VÍRE tedy setkání s živým Bohem v Ježíši Kristu. Jedině příkladný život víry a z víry může být začátkem obnovy Církve a společnosti, protože jediné tak bude moci Bůh skrze své „děti“ promlouvat ke každému člověku.

Živá víra je přitažlivá, radostná, naplňující i za cenu snášení těžkostí a protiventství. Z toho vyplývá, jak velkou mají odpovědnost rodiče a též i kmotři v křesťanských rodinách, aby dokázali živou víru dětem nejen zprostředkovat, ale zároveň ji sami i žít. Nebraťme to na lehkou váhu a prosíme zvláště v tomto novém roce za naše katolické rodiny, aby dokázali naplnit poslání, které jim Bůh svěřil a byli oporou a nadějí pro Církev i svět. Požehnaný a milostiplný rok 2023 Vám na přímlovu Svaté rodiny vyprošuje

P. Vít

neděle 1. ledna	● sbírka na splátku farního úvěru – všechny kostely
pátek 6. ledna	● 18:00 sv. Prokop: mše sv. se svěcením vody, kadidla a křídly první pátek – po mši sv. pobožnost k Srdci Páně a svátostné požehnání
od 1. ledna do 15. ledna	● Tříkrálová sbírka – podrobnosti vi níže
neděle 8. ledna	● svátek Křtu Páně – závěr vánoční doby – všechny kostely
pondělí 9. ledna	● 19:00 Farní centrum: Modlitební skupina - pro všechny, kdo se chtějí společně modlit
neděle 22. ledna	● setkání ministrantů – 17:00 Farní centrum
neděle 8., 15., 22., 29. ledna	● setkání hledajících – 18:00 Farní centrum
7., 13., 14. ledna	● povánoční úklid kostelů: sobota 7. ledna po mši sv. (8:00) sv. Prokop pátek 13. 1. 15:00 sv. Anna sobota 14. 1. 9:00 sv. Roch
pátek 20. ledna	● pout' ke sv. Sebestiánu, spolupatronu filiálního kostela: mše sv. v 18:: u sv. Rocha

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA 2023

Milí farníci a přátelé,

začátkem nového kalendářního roku od 1.1. až do 15.1. 2023 se v Praze tradičně uskuteční již 23. ročník Tříkrálové sbírky. Prosíme o pomoc děti i dospělé, kteří by byli ochotni se zapojit do koledování. Koledníci ať se přihlásí u pí Anny Velkové nebo u Jitky Vančurové anebo v sákrstii kostela - a to do úterý 27. prosince. Děti, které koledují ve skupince po třech, musí vždy být doprovázeni jedním dospělým nad 18 let, který na ně dohlíží a zároveň je i zárukou při vybírání peněz. Proto jsou ke koledování potřeba jak děti, tak i dospělí. Z toho, co každá farnost vybere jde 65% na projekty naší místní farní charity.

Předem děkuji všem, kteří budou ochotni věnovat svůj čas a úsilí pro Tříkrálovou sbírku, která má sloužit těm nejpotřebnějším, kteří jsou v nouzi. Minulý rok 2022 vybrali koledníci z naší farnosti 66.677,- Kč.

Ještě jednou děkuji za ochotu a spolupráci.

P. Vít Uher, farář

SETKÁNÍ FARNÍCH RAD S MONS. JANEM GRAUBNEREM, ARCIBISKUPEM PRAŽSKÝM

V pondělí 21. 11. 2022 se v podvečerních hodinách uskutečnilo setkání zástupců farních rad IV. pražského vikariátu (17 farností) s arcibiskupem pražským Mons. Janem Graubnerem.

Místo pro setkání poskytli ve svém kobylišském centru Salesiáni.

Z žižkovské farnosti jsme se zasedání účastnili tři - P. Vít Uher, který je zároveň vikářem a celé sešlosti předsedal, dále Ing. Anna Velková a já, Ladislav Klíma. Krátce po 18. hodině zahájil P. Vít za účasti otce arcibiskupa setkání.

Důvodem setkání s otcem arcibiskupem bylo, aby se mohl v jakémsi „zkráceném“ řízení seznámit se základními informacemi o farnostech, jež se v naší arcidiecézi nacházejí, a tato setkání se rozhodl uskutečnit a zorganizovat po vikariátech.

Na promítacím plátně účastníci mohli sledovat prezentace jednotlivých farností. Svým komentářem je doprovázeli jednotliví páni farářů, administrátoři farností a členové farních rad. Jednalo se o jakési pensum základních informací týkajících se velikosti zpravovaného území, pastoraci, ale mnohdy také hospodaření a majetku.

Naše farnost byla představena jako první z úst P. Víta Uhra a více než hodinový blok zakončila farnost Odolena Voda. Po desetiminutové pauze se ujal slova otec arcibiskup, který shrnul nejen statut farností v rámci Církve, a představil svůj pohled, kterým by se měly jednotlivé farnosti ubírat.

Z témat předložených Mons. Janem Graubnerem bych předložil zejména dvě, z nichž může čerpat celé farní společenství.

Potřeba charity

Zejména se jedná o potřebě charity. Není zde myšlen pouze jakýsi institucionalizovaný koncept charity jako organizace, ale jedná se o rozvíjení péče farníků jednoho o druhého. Jak řekl otec Jan: „Farnost nemůže fungovat bez charity,“ a dále dodává: „bez rozměru služby potřebným nemůže farní společenství být zdravé.“

Sám k tomu připojuje osobní zkušenost ze svého působení v pozici faráře, kdy jednoho dne nepřišel varhaník na mši a posléze ho našly farnice v jeho domě po prodělané mrtvici. Od té doby se ve společenství, v němž otec Jan působil, rozhojnila opravdová starostlivost farníků jedněch o druhé. „Měl jsem radost, že ti lidé patřili k sobě,“ uzavírá své vyprávění. Navrhuje, aby se do péče o potřebné také zapojovala nejmladší generace, neboť jak se vyjádřil, budování vztahu mezi mladou a starší generací do tohoto rámce zcela patří.

Otevření se farního společenství lidem vně

Jedním z témat, která zazněla, bylo i otevření se farního společenství vůči nepokřtěným a nepraktikujícím: „Život farnosti má směřovat k živému zapojení všech členů,“ říká pan arcibiskup. Mezi tyto lidi započítává nejen účastníky bohoslužeb, ale rovněž i pokřtěné, ale nepraktikující (nebo jen občas), a také sympatizanty a všechny, kteří ještě nebyli osloveni. Tak se může například chrámový sbor obohatit o pěvce, jež sice nepraktikují, ale skrze tuto aktivitu se zrodí víra a farnost získá nového aktivního člena. „Chceme těmto lidem dát nenásilným způsobem příležitost setkat se s živým Bohem, aby je on mohl oslovit,“ připojuje Mons. Jan Graubner.

Závěrem

Otec arcibiskup po své prezentaci, jež obsahovala mnohé další zajímavé podněty, které ovšem není možné v tak krátkém článku obsáhnout, vedl závěrečnou diskuzi, v níž se mimo jiné vyjádřil i k prodejí Jindřišské věže. Článků na toto téma ovšem od setkání vyšlo mnoho, tedy čtenář je se situací velmi dobře obeznámen.

Za rok plánuje Mons. Jan Graubner další setkání, kde se chce mnohem hlouběji věnovat pastoračním otázkám a starostem jednotlivých farností a zhodnotit, kam za tu dobu situace pokročila. Věřím, že to proběhne ve stejně otevřeném a vstřícném duchu jako výše popsané. Nezapomeňme se tedy za otce arcibiskupa, i všechny naše duchovní otce, neustále modlit, aby je vedl Duch svatý a Pán je v jejich náročných službách neustále doprovázel a ochraňoval.

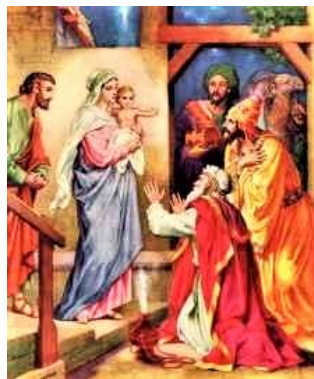
Ladislav Klíma

Podobně jako Velikonoce (Slavnost Zmrtvýchvstání Páně, Slavnost Nanebevstoupení Páně, Slavnost Seslání Duch svatého) mají i Vánoce 3 dny, které se vyznačují charakteristikou právě prožitého období. Jsou to 25. prosinec (Slavnost Narození Páně), 1. leden (Slavnost Matky Boží Panny Marie) a 6. leden (Slavnost Zjevení Páně).

SLAVNOST ZJEVENÍ PÁNĚ

Slavnost Zjevení Páně křesťanům připomíná a zpřítomňuje zjevení slávy Krista Krále celému světu.

Tři králové je označením pro mudrce, kteří podle evangelia navštívili krátce po narození Ježíše v Betlémě a přinesli mu zlato, kadidlo a myrhu. Bible však vůbec neříká, kolik jich bylo (číslo 3 je odvozeno od počtu darů), i jména Kašpar, Melichar a Baltazar jim byla přisouzena až na základě středověké legendy. V západní liturgické tradici je svátek Tří králů ztotožněn se Slavností Zjevení Páně a církev jej na Západě i Východě slaví 6. ledna.

V liturgickém kalendáři katolické církve ani v Písmu svatém tedy tři králové nefigurují. Nový zákon hovoří o mudrcích, kteří se přišli poklonit do Betléma právě narozenému Ježíši. Královské koruny i jména jim až o mnoho staletí později přisoudila umělecká tradice a lidová zbožnost.

Když spatřili Dítě s jeho matkou Marií, padli na zem a klaněli se mu. Otevřeli své pokladnice a obětovali mu dary: zlato, kadidlo a myrhu. Ve snu pak dostali pokyn, aby se k Herodovi nevraceli, proto se vrátili jinou cestou do své země. - To nám vypráví evangelium dnešní slavnosti.

Vzdělaní astronomové dnes říkají, že „Betlémská hvězda“ nebyla kometou, ale byla ve skutečnosti vzácnou trojnásobnou konjunkcí Jupitera se Saturnem v souhvězdí Ryb. K ní prý došlo 7 let před naším letopočtem. K chybě sedmi let v letopočtu došlo při dodatečné úpravě ve třetím století, takže trojkonjunkce vychází na dobu narození Krista. Jedním z astronomů, kteří se úkazem zabývali, byl i Johannes Kepler, působící v Praze roku 1600. Ten zdůrazňoval významnou světelnost této trojkonjunkce i vysokou úroveň hvězdářů před začátkem našeho letopočtu, kterou dokazují i archeologické nálezy. Za pozornost stojí, že Jupiter byl označen jako hvězda Boha, Saturn hvězdou Židů a první křesťané měli za symbol Ryby. A už se začínají rýsovat znamení, která se všeobecným očekáváním a s přispěním zvláštní Boží milosti oslovila tři vznešené mudrce z Persie, z Arábie a Sáby.

V našich krajích bývá zvykem posvěcenou křídou psát na dveře nápis +C (K) + M + B a doplnit jej aktuálním letopočtem. Písmena znamenají začátek údajný jmen 3 králů (**K**ašpar, **M**elichar, **B**altazar nebo jsou někdy vykládána jako symbol latinské žehnací formule **C**hristus **M**ansionem **B**enedicat – Kristus ať žehná tento příbytek.

s využitím internetových údajů zpracoval -AJ-

Němečtí biskupové: Dialog s Římem je možný

Biskup Bätzing, předseda Německé biskupské konference, se v Římě na závěr návštěvy ad limina setkal s novináři a označil rozhovory s papežem za povzbudivé. Ke včerejší bezprecedentní schůzce s představiteli kuriálních dikasterií uvedl: "Položili jsme na stůl všechno. Padl návrh na moratorium na synodální cestu, ale není možné ji zastavit. Musíme dát odpovědi". K otázce žen: "Netrpělivě čekají na uznání."

Od začátku synodální cesty v Německu se objevily obavy Svatého stolce ohledně metodiky a některých postojů, které během cesty zazněly. Sám papež zaslal v červnu 2018 dopis putujícímu Božímu lidu, aby vyjádřil jasná doporučení; poté se kardinál Marc Ouellet, prefekt Dikasteria pro biskupy, a mons. Filippo Iannone, předseda Dikasteria pro legislativní texty, setkali s kardinálem Reinhardem Marxem (emeritním předsedou episkopátu) a dalšími nejvyššími představiteli Německé biskupské konference, v červenci Svatý stolec opět zasáhl svým "prohlášením", v němž doporučil, aby v jednotlivých německých církvích nebyly zaváděny "nové oficiální struktury nebo doktríny", "dokud nebude dosaženo dohody na úrovni všeobecné církve". V neposlední řadě papež ve svém nedávném rozhovoru s novináři při návratu z Bahrajnu varoval německou církev před rizikem "protestantizace".

Svatý otec přijal slovenskou prezidentku

Svatý otec František přijal 10. prosince paní Zuzanu Čaputovou, prezidentku Slovenské republiky, která se následně setkala s arcibiskupem Paulem Richardem Gallagherem, sekretářem pro vztahy se státy a mezinárodními organizacemi. Jak uvádí vatikánské tiskové prohlášení, během srdečných rozhovorů na státním sekretariátu se hovořilo o dobrých bilaterálních vztazích mezi Svatým stolicem a Slovenskou republikou a o úloze církve ve společnosti. V pokračování jednání se podrobně diskutovalo o válce na Ukrajině a jejím dopadu na regionální a mezinárodní úrovni, přičemž zvláštní pozornost byla věnována humanitární situaci, přijímání uprchlíků a socioekonomické krizi, uzavírá tiskové sdělení.

Beatifikace brazilské laičky

V Brazílii byla zapsána mezi blahosladené **Isabel Cristina Mrad Campos**, která zemřela násilnou smrtí z nenávisti k víře v pouhých dvaceti letech. Narodila se v r. 1962 v městě Barbacena. Byla to dívka jako mnoho jiných. Studovala, scházela se s přáteli, chodila na večírky, ale žila životem modlitby a snila o tom, že se stane dětskou lékařkou a bude pomáhat potřebným dětem. Počátkem září roku 1982 přišel do malého bytu, kde bydlela, montér, který se jí pokusil znásilnit. Když narazil na odpor, svázal ji, dal jí roubík a roztrhal šaty. Když se stále bránila, byla nemilosrdně zabita patnácti bodnými ranami. Soudní lékaři po pitvě potvrdili, že se vrahovi nepodařilo ženu znásilnit. Raději zemřela, než aby se vzdala a selhala v ctnosti čistotě.

VÝNATEK Z PROMLUVY PAPEŽE PAVLA VI.
V NAZARETĚ
LEDEN 1964

Nazaret je nám školou

Nazaretský dům je školou, v níž začínáme rozumět Kristovu životu: je tudíž školou evangelia. Zde se totiž učíme vidět, poslouchat, rozjímat a do hloubky pronikat, jak velická a tajemná síla je ukryta v tomto velmi prostém, velmi pokorném a velmi krásném zjevení Božího Syna.

Zde si vskutku osvojujeme způsob a cestu, jak snadno poznat, kdo je Kristus. Zde obzvláště chápeme, jak velice musí být předmětem našeho zájmu to, co souvisí s jeho přebýváním mezi námi a co je jakoby vymezuje: totiž místa, doba, zvyky, řeč, posvátné obřady a vůbec vše, čeho Ježíš použil k tomu, aby se stal světu zjevným.

Zde zajisté, v této škole, chápeme, proč je třeba zachovávat duchovní kázeň, přeje-li si někdo řídit se učením evangelia a být Kristovým učedníkem. Ó, jak rádi bychom se vrátili do svého (nejútlejšího) dětství a znovu se svěřili této pokorné a přece tak vznešené nazaretské škole! Jak mocně bychom si přáli moci v blízkosti Panny Marie obnovit své snažení o pravou životní moudrost a pronikat do božských pravd!

Především učí tento dům mlčení. Kéž by v nás znovu ožila nejvyšší úcta k mlčení: vždyť je obdivuhodným a potřebným stavem mysli právě pro překotný a bouřlivý život v naší době, kdy na nás útočí tolikery křik, povykování a vřava! Ach, ty nazaretské ticho, nauč nás usebranosti a vnitřnímu životu, stále připravenosti k naslouchání dobrým vnuknutím a návodům pravých učitelů! Nauč nás, jak potřebné a cenné jsou příprava, učení, meditace, osobní a vnitřní životní pořádek a modlitba, kterou ve skrytu vidí jen Bůh!

Mimoto tu poznáváme, jak důležitý je domov, rodinný život. Kéž nás Nazaret učí, co je rodina, jaké má být její společenství v lásce, jak velká je její strohá a prostá krása, jak posvátný a nedotknutelný je její ráz! Naučme se odtud z Nazareta, jak sladká a nenahraditelná je výchova v rodině. Nechme se poučit, jaké obrovské poslání rodina přirozeně má ve společenském řádu.

A ještě se tu učíme práci. Ty nazaretské sídlo, domove „tesařova syna“, jak rádi bychom (právě) zde pochopili a vyzvedli sice přísný, leč na vykoupení se podílejší zákon lidského úsilí a námahy! Právě zde bychom chtěli obnovit vědomí o důstojnosti práce a připomenout, že práce nemůže mít cíl sama v sobě. Měla by být činností svobodnou a ušlechtilou, ale to – více než z její ekonomické výnosnosti – pramení z hodnot, které má za svůj cíl. Na závěr bychom chtěli právě z toho místa pozdravit všechny pracující na celém světě a ukázat jim jejich veliký vzor, jejich Božského bratra, proroka všech jejich spravedlivých požadavků – Krista, našeho Pána.

Promluva sv. Josemaría Escrivá z Velikonoční neděle 26. 3. 1967

7. část - závěr

uspořádal P. Vít Uher

Boží síla a moc se projevuje v naší slabosti a nutí nás bojovat proti našim chybám, i když víme, že na své pozemské pouti nikdy úplného vítězství nedosáhneme. Křesťanský život znamená neustále začínat znovu a znovu, denně se obnovovat. Kristus i v nás vstane z mrtvých, budeme-li mít účast na jeho kříži a smrti. Měli bychom tedy milovat kříž, obět, umrtvování. Křesťanský optimismus není žádný sladounký optimismus ani pouhá lidská naděje, že všechno dobře dopadne. Je to optimismus založený na vědomí svobody a na víře v milost. Je to optimismus, který na nás klade velké nároky a vede nás k tomu, abychom dovedli odpovídat na Boží volání. A tak ne pro naši slabost, ale svým způsobem skrze naši slabost, skrze náš život lidí z masa a hlíny, se zjevuje Kristus: v úsilí o snahu být lepší, uskutečňovat jeho lásku, která usiluje o čistotu, v úsilí ovládat sobectví, plně se dávat ostatním lidem, tak aby se náš život stal neustálou službou. Nechtěl bych skončit ještě bez poslední úvahy: Křesťan, který zpřítomňuje Krista mezi lidmi tím, že on sám je *ipse Christus*, samotný Kristus, se nesnaží pouze o to, aby prožíval lásku, ale snaží se, aby i ostatní poznali lásku Boha skrze tuto jeho lásku lidskou. Vždyť Ježíš takovou lásku zvěstoval v celém světě: *Filipe* – odpověděl jednomu z apoštolů – (...) *Kdo viděl mne, viděl Otce* (Jan 14,9). Apoštol Jan podle tohoto učení vyzývá křesťany, aby, když poznali Boží lásku, ji také ukazovali ve svém životě: *Milování, milujme se navzájem, protože láska je z Boha, a každý, kdo miluje, je zrozen z Boha a poznává Boha. Kdo nemiluje, Boha nepozná, protože Bůh je láska. V tom se ukázala Boží láska k nám, že Bůh poslal na svět svého jednorozrozeného Syna, abychom měli život skrze něho. V tom záleží láska: ne že my jsme milovali Boha, ale že on si zamiloval nás a poslal svého Syna jako smírnou obět za naše hříchy. Milování, když nás Bůh tak miloval, máme se i my navzájem milovat* (1 Jan 4,7–11). Je tedy třeba, aby naše víra byla živá, abychom opravdu uvěřili v Boha a abychom s ním neustále hovořili. Život křesťana má být životem nepřetržitě modlitby, křesťan se má snažit žít v přítomnosti Pána od rána do večera a od večera do rána. Křesťan není nikdy sám, protože žije v neustálém styku s Bohem, který je tu s námi i na nebesích. *Sine intermissione orate* (1 Sol 5,17), přikazuje apoštol, bez přestání se modlete. A svatý Klement Alexandrijský navazuje: *Přikazuje se nám, abychom chválili Slovo, které známe jako Spasitele a Krále, a skrze něho i Otce, nejen v určité dny, jak to někteří dělají, ale bez přestání po celý život a všemi možnými způsoby*. Při každodenní práci, v okamžiku vítězství nad sobectvím, když křesťan prožívá radost z přátelství, ve všech těchto chvílích by se měl setkávat s Bohem. Skrze Krista a v Duchu svatém má křesťan žít v důvěrném přátelství s Bohem Otcem, má kráčet svou cestou a hledat ono království, které není z tohoto světa, které však už na tomto světě začíná a připravuje se. Je třeba se setkávat s Kristem v Písmu a v chlebu, v eucharistii a v modlitbě. A jednat s ním, jako se jedná s přítelem, jako se skutečnou živou bytostí, protože Kristus je skutečný a živý, protože vstal z mrtvých. Kristus, jak čteme v listě Židům, *je navěky, a proto jeho kněžství nepřechází na někoho jiného. Proto také je schopen přinést navždy spásu těm, kdo skrze něho přicházejí k Bohu, neboť je stále živ, aby se za ně přimlouval* (Žid 7, 24–25). Kristus, zmrtvýchvstalý Kristus, je přítel s velkým P. Přítel, kterého zrakem nevidíme, ale který jako skutečný přítel naplňuje celý náš život, a my toužíme po konečném společenství s ním. *Duch i nevěsta volají: „Přijď!“ Kdo to slyší, ať také zvolá: „Přijď!“ A kdo žízní, ať přijde: kdo touží po živé vodě, ať si ji vezme zadarmo. (...) Ten, kdo to dosvědčuje, říká: „Ano, přijdu brzy!“ Amen, přijď, Pane Ježíši!*

Stojící ZOJA - utajený zázrak

2. část

uspořádal P. Vít Uher

V ruské wikipedii byl tento příběh nazván pravoslavnou legendou, lidovou bajkou, církevním podáním. Ale copak známe hodně legend s přesnou poštovní adresou, s konkrétními daty a skutečnými životopisy hrdinů? Řeč je o nejznámějším zázraku, který se stal v SSSR v dobách bojujícího ateismu.

Přes čtyři měsíce

Zoja tak stála 128 dní -beze spánku a odpočinku, bez jídla a pití, bez teplého oděvu, v nevytápěném příbytku. Říká se, že občas bylo uprostřed noci slyšet hlas, který lámal srdce: „Obráťte se! Všichni planeme v hříších!“ Jeden ze strážníků měl vidět oknem domu starce, který vzal ikonu Zoje z rukou (dveře byly stále zamknuté). Zojino oblečení byly pokryto prachem a dívčiny vlasy rozčuchané. Před zvědavými očima jí přikrývaly prostěradlem, jako živou sochu.

Všechno, co se v domě a kolem něj dalo, bylo pod kontrolou speciálních služeb. Svědkové byli umlčováni, ačkoliv jejich výpovědi byly pečlivě zdokumentovány. Novinář Andrej Karaulov tvrdí, že dokumenty o Zojině případu se nacházejí v několika tlustých svazcích opatřených klauzulí „přísně tajné“. Jsou tam také stenogramy stranických zasedání. V jednom z nich, z 19.ledna čteme:“ Společnosti náboženské jsou velmi aktivní, a my nedostatečně. Příkladem je incident na Čkalovské. Všechno to vymyšleno před oblastní stranickou konferencí. Náboženské spiknutí – nic víc!“ Ve všech kujbyševských kolektivních v celém obvodu začalo masové vzdělávání a školení na téma vědeckého ateismu. Pro „odhalení“ zázraku bylo známým komsomolcům uloženo všude šířit lži, že byli osobně v tom domě a žádný zázrak tam neviděli. Biskupovi pravoslavné církve uložili, aby ohlásil z ambonu, že na Čkalovské žádný zázrak nebyl. „Dobře“, odpověděl hierarcha, „ohlásím“. Ale nejdřív tam musím jet a vidět to. Nemohu se odvolávat na slova cizích lidí. O dva dny později dostal zákaz výjezdu z města. Ve fejetonu publikovaném 24.ledna pod názvem Divoký incident v oblastních novinách“ Volžská komuna“ se psalo : „ Incident na ulici Čkalovská je divoká, hanebná záležitost. Slouží jako útok na adresu pracovníků propagandy městského výboru Komunistické strany Sovětského svazu.“ Ve skutečnosti celé to stranické vměšování způsobilo opačný efekt, než bylo míněno.

Svatý Mikuláš Divotvůrce

Když mnoho lidí vidělo takové úsilí komunistů, připadalo jim, že „není kouře bez ohně“: pokud je vedení tolik horlivé v likvidaci té záležitosti, skrývá se za tím skutečná událost. Nové podrobnosti byly předávány šeptem, ale nejdůležitější je to, že lidé začali masově chodit do svatyní. V městě a v okolí zbylo málo chrámů s bohoslužbami – většinu komunisti zavřeli – ale odted' byly přeplněné lidmi. Podle některých údajů se počet lidí, kteří přijali svátost křtu v té době, dal počítat na tisíce. Nedostávalo se devocionálií – malých křížků, které se zavěšovaly na krk nově pokřtěným.

Očividně vzrostl kult svatého Mikuláše. Svatý patron námořníků a pocestných, nejuctivnější v Rusku, je nazýván Divotvůrcem, poněvadž jeho zázraky jsou spojené s pomocí ubohým a trpícím lidem. Před jeho ikonami teď hořely stovky svíček. Mnozí se na něj obraceli v nejrůznějších potřebách. Byl i případ, že svatý Mikuláš pomohl jednomu komunistovi najít stranickou legitimaci (její ztráta byly v té době považována za zločin). Ten podivný stařec, který se objevil v zamčeném domě, jak tvrdí svědkové, byl velmi podobný představám o svatém Mikuláši.

Gertrud von Le Fort: **VĚČNÁ ŽENA**
zpracovala Mgr. Tereza Kahounová

část 5

(Životopisné údaje o autorce knihy jsou uvedeny v PL 352.)

Význam panenství

Pro ženu, která ve svém panenství nespatřuje hodnotu ve vztahu k Bohu, znamená skutečnost, že není provdána a že není matkou, skutečně hlubokou tragiku. Žena je jak na manželství, tak i na mateřství duševně i tělesně zaměřena vřeleji; je-li jí manželství a mateřství odepřeno, může to v ní vyvolat dojem, že její život postrádá jakýkoliv smysl. Ale vnitřní smysl její neprovdanosti a bezdětnosti touto zdánlivou nesmyslností dotčen není, v nejvyšším vyostření té myšlenky možná tím nabývá právě rozhodujícího vystupňování: poslední smysl hodnoty osoby může pravděpodobně dokázat jen bytí zdánlivě úplně bezcenné – v každém jiném případě je nebezpečí, že by se nakonec prokázala přece pouze hodnota nějakého díla. V tomto bodě se náboženská dialektika kříží s dialektikou světskou: kontemplativní život, který z náboženského hlediska dotvrzuje, že posledním určením člověka je Bůh, znamená z hlediska člověka daleko spíše to, že člověk nevytváří žádné pozemské dílo. Zde jako by temný hlas nenaplněné osamělé ženy ve světě sestersky opakoval vyznání, že se naplňuje úkol nevěsty Kristovy: teprve osoba oproštěná od jakéhokoliv viditelného díla se zaskví ve svém posledním transcendentním významu.

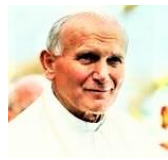
Jestliže jsme uznali religiózní význam panny, pochopili jsme zároveň i její dočasný význam pro člověka. Táž panna, která obětuje manželství a mateřství, aby znázornila osamělou hodnotu osoby, svou obětí zároveň zajišťuje manželství a mateřství. Tak jako by sama pannou nezůstala, kdyby si pro svou osobu vysoce necenila manželství, brání zároveň manželství svých sester: u valné většiny žen je rozvázání manželství neodvratné, jakmile si neprovdaná žena necení panenství. Bez panny není manželství, a tedy ani žádné skutečně chráněné mateřství. Panna, která uzavírá rod, aby zabezpečila poslední hodnotu osoby, na druhé straně rod i zabezpečuje – zabezpečuje ho právě tím, že udržuje cenu osoby. Stejně jako jsou manželství a panenství zakotveny v mysteriu caritatis, jsou zakotveny i v osobě: manželství je hluboce založeno na její hodnotě. Z toho vyplývá poslední cena osoby nejen pro osobu, ale také pro generaci. Jsou-li všechny tyto souvislosti obecně takřka neznámé, svědčí to zase jen o tom, že všechno ženské dění je zahaleno závojem. Ovšem, bez tohoto závoje by jim chybělo i jejich poslední ověření a tím zároveň i jejich nejhlubší síla – rozhodující účinky pramení ze skrytých zřídlel! Tím jsme se dostali k myšlence panny jakožto síly.

I muž pro sebe samého zná význam virginity jako vzepětí k nejvyššímu výkonu. Každá úspora sil na jednom místě znamená možnost zvýšit a nasadit je jinde. Virginita takto chápaná není tedy vyřazením, ale přerazením výkonnosti. Pokud jde o ženu, znamená to, že způsoblost lásky, kterou žena nemá možnost vyzářovat ve vlastní rodině, přenáší na velkou rodinu celku. Jde tedy o stejný postup dávání, jaký nám biologie ukazuje na tělesné matce, jestliže panenská žena, která svou vlohu nemůže zúrodnit v generaci, projevuje tyto vlohy v objektivním díle. Myšlenka panenství se tu dotýká myšlenky duchovního mateřství. Zde pojednáváme o ženě v čase –; ale matka, i duchovní matka, není zjev vázaný na čas, je to zjev času nadřazený. Na tomto místě nejde o mateřskou ženu v přeneseném slova smyslu, ale o objektivní duchovní dílo ženy.

Tak jako panna jakožto panna stojí na okraji tajemství všeho, co bylo zdánlivě promrháno a nenaplněno, stojí na okraji týchž tajemství i jako ta, která je povolána vykonat dílo. A zase souvisí s motivem závoje, že ženské dílo v převážné většině není s to zaujmout první, nýbrž nejvýš jen druhé místo, že tedy jen zřídka vyčerpává plnou sílu a hloubku ženské duše.

Odlesk božské tvůrčí vůle a tvůrčího aktu je vlastním kritériem každého vrcholného lidského díla a každého vskutku velkého lidského činu. Aby se to projevilo, musí to, co je nepovoláné, být občas povoláno – neviditelný pilíř dění se musí stát viditelným. V tom je symbolický význam charismatické ženy. Charakteristické odůvodnění její vyvolenosti proti muži je v tom, že je od přirozenosti snadněji schopna potlačit svou osobu a učinit ji pouhým nástrojem a nádobou: nést charisma znamená být ancilla domini.

zdroj: Coulombe-Náměstkové Kristovi, Wikipedie, internet

	<p>263</p> <h2>JAN PAVEL II.</h2> <p>16. říjen 1978 – 2. duben 2005 * - 1920 Polsko vl. jm. Karol Wojtyła</p>	
--	---	--

Po jednom z nejkratších pontifikátů (Jan Pavel I. – 33 dní) následoval jeden z pontifikátů nejdelších (téměř 27 let).

Karol Wojtyła začal studovat na Jagellonské univerzitě v Krakově, po jejím uzavření během německé okupace pracoval jako dělník v lomu, a poté v chemickém závodě.

Později začal navštěvovat kurzy tajného kněžského semináře v Krakově a po válce, 1. listopadu 1946, byl vysvěcen na kněze. Byl poslán do Říma, r. 1948 se vrátil do Polska a působil v několika menších farnostech i jako univerzitní kaplan, a to až do roku 1951, kdy navázal na svá filozofická a teologická studia. V roce 1958 ho papež Pius XII. jmenoval světicím biskupem krakovským V roce 1964 jej papež Pavel VI. jmenoval arcibiskupem krakovským a v r. 1967 kardinálem.

Účastnil se Druhého vatikánského koncilu (1962–1965) a významně přispěl k vypracování jeho konstituce *Gaudium et spes*. Před svým zvolením za papeže se také zúčastnil pěti zasedání Synody biskupů.

Karol Wojtyła byl zvolen papežem 16. října 1978. Zvolil si jméno Jan Pavel II.. Během svého pontifikátu vykonal 104 apoštolských cest po celém světě, které byly projevem jeho trvalé pastorační péče o místní církve.

Mezi jeho nejvýznamnější dokumenty patří celkem 14 encyklik, 15 apoštolských exhortací, 11 apoštolských konstitucí a 45 apoštolských listů. Jako papež napsal také pět knih. Předsedal 51 kanonizacím, při nichž svatořečil 482 osob, mezi jinými i sv. Anežku Českou, sv. Zdislavu a sv. Jana Sarkandra.

Dne 13. května 1981 na něj byl na Svatopetrském náměstí spáchán atentát.

Poté, co byl následkem zranění dlouhou dobu hospitalizován, svému útočníkovi odpustil a s vědomím, že jeho život byl zázračně zachráněn, ještě zintenzivnil své pastorační úsilí.

V dubnu 1990 poprvé navštívil Československo, konkrétně Prahu, Velehrad a Bratislavu. Českou republiku pak navštívil ještě r. 1995 a 1997.

Jeho péči o církev dosvědčuje založení mnoha nových diecézí, vyhlášení nových Kodexů kanonického práva pro latinskou církev i pro církve východní, a uskutečněná revize Katechismu katolické církve. Vyhlásil také zvláštní roky věnované Panně Marii a Eucharistii i Jubilejní rok 2000. Generacím mladých křesťanů dal možnost setkat se při oslavách Světových dní mládeže.

Zemřel v Apoštolském paláci v Římě 2. dubna 2005, v předvečer druhé neděle velikonoční, neděle Božího milosrdenství, jejíž slavení sám ustanovil. Pohřební mše svatá na náměstí sv. Petra a následné uložení do krypty vatikánské baziliky se uskutečnily 8. dubna.

27. dubna 2014 jej papež František I. prohlásil za svatého.

(Větší množství podrobných informací o tomto papeži obsahují internetové stránky).

Svatý Rochus – „patron“ psů

Božena Fanfrdlová – výňatek z článku z r. 1998

Před nedávnem jsme se rozloučili s městem a nastěhovali se do malebného městyse Lomnice u Tišnova se synagogou - těžko poznat, ve kterém století právě žijeme. Pokaždé, když přijdu na náměstí, nezapomenu pozdravit "svého přítele". On je příčinou toho, proč jsem napsala toto povídání.

Ve 12. století zachvátila jižní Francii morová epidemie. Nikdo nikdo nezůstal zdravý, nikdo nebyl ochoten pomáhat ubožákům v jejich strašných chvílích.

A přece se jeden takový našel. Muž, vyčerpaný, s tváří strhanou únavou, vstupoval do hrůzných domů a podával svou pomocnou ruku a slovo útěchy. Omýval rány, přikládal obklady. A těm, co neměli již naději, dával rozhrěšení. Obětoval vše, co měl. Z lásky k lidem nedbal o svůj život...

Po ulici se namáhavě potácela postava. Byl to ten milosrdný, který do posledního okamžiku sloužil bližním. Muž padl v bezvědomí pod skalním převisem a odevzdal se do rukou osudu. Ležel tak dlouho mezi životem a smrtí, nic nevnímal. Jednoho dne, jen pomaloučku, nejasně si opět počal uvědomovat, že žije - že nepřešel na druhý břeh. Ucítil na tváři cosi teplého, laskavého. Pomalu otevřel oči a po chvíli oslnění uviděl vlhký čenich psa, jehož oříškové oči na něj radostně hleděly. Něžně mu lízal obličej a vítal ho do života.

Muž již navždy zůstal se svým psím druhem.. Onen muž se jmenoval Rochus.

Svatý Rochus je mým přítelem, kterého chodím pozdravit na lomnické náměstí. Je - pravda - z kamene. V úpatí barokního morového sloupu stojí už staletí se svým psem, jenž drží v tlamě bochníček chleba a upírá na svého lidského druha oddané oči. Spolu chrání město před morovou nákazou a pejsky před mnohdy nevděčnými lidmi.

Až uvidíte morový sloup, dobře se podívejte, zda dvojici světce se psem nevidíte. Vždy jsou spolu - muž v chudobném šatě, mnohdy zizvený nemocí a k jeho nohám se tiskne pes. Nikdy se neopouští. Nezáleží na tom, zda jste věřící či nikoliv. Svátý Rochus a jeho pes bdí nad našimi pejsky a proto si zaslouží alespoň úsměv. A možná 17. srpna - ve dni jemu zasvěceném - i malou kytičku?

Uveřejněno se souhlasem autorky.

Svatý Roch je patronem filiálního kostela naší farnosti. A i když o „patronech“ nelze u zvířat mluvit v pravém slova smyslu (nemohou jim pomáhat ke spáse jako lidem), spíše by byl vhodnější titul „ochránce“, přesto i zvířata cítí bolest a jiné útrapy. A v tom i jim svatí pomáhat mohou.

-AJ-

Malá liturgika – LEDEN 2023

pondělí 2. ledna: hlasité a tiché modlitby při mši sv.

pondělí 16. ledna: liturgická oslava světců na úrovni diecéze nebo farnosti

Zázraky se nedějí v rozporu s přírodou,
nýbrž s našimi znalostmi o přírodě.

sv. Augustin (5. stol.)

Máme pracovat,
ale nemáme být otroky práce,

P. Václav Podolák (1922 - 1996)

OTEVÍRÁME BREVIÁŘ

LITURGIA HORARUM * DENNÍ MODLITBA CÍRKVE

HYMNUS O ZJEVENÍ PÁNĚ (Quicumque Christum quaeritis)

Kdokoli Krista hledáte,
do výšin oči obraťte.
Tam uvidíte jedenkrát
znamení věčné slávy plát.
Ta hvězda, jež se krásou skví
víc nežli slunce planoucí,
roznáší zprávu po zemi,
že přišel k nám Bůh vtělený.
Až z lůna světa, Persie,
z jejíchž bran slunce putuje,
mágové, znalci zkušený,
v tom královské zří znamení.
Praví si: Kdo tak mocný jest,
ten mocný vládce jasných hvězd,
před nímž se musí nebe chvěť,
mu slouží světlo, ba i svět?
Zříme tu světlo přejasně,
jehož zář nikdy nehasne,
nesmírné, slavné, vznešené,
před nebem a vším zrozené.
Ježíši, tebe každý chval,
pohanům že ses ukázal,
i Otce, Ducha milosti
po všechny věky věčnosti. Amen.

HYMNUS O PANNĚ MARIÍ Matce jednoty křesťanů památka 18. ledna

Marii, Matku převládnu,
kterou ctí Západ s Východem,
jitřenka zdraví září svou
před blízkým slunce příchodem.
Když Země při rotaci své
zbavuje stínů svoji tvář,
zjasní se Východ nejdříve,
pak dál se šíří denní zář.
To světlo po něm s radostí
postupně Západ přejímá,
na téhož světla bohatství
každý z nich rovný podíl má.
Maria, Světla Matičko,
dej, ať tvůj požehnaný jas,
půvabná jitřní hvězdičko,
naplní blahem svým svět náš.
Jas pravdy rozlej v temnoty,
utuž v nás lásku láskou svou.
Buď nejen Matkou jednoty,
nýbrž i její zárukou.
Dej, trojjediný Bože náš,
jež dlaní svou svět objímáš,
ať děti Matky jediné,
za Pastýřem týmž kráčíme. Amen.

Světový den mládeže LISABON 2023

Světový den mládeže je setkání mladých lidí z celého světa s papežem v srpnu 2023. Pro poutníky na Světové dny mládeže se připravuje bohatý program.

Více na www.svetovednymladeze.cz

EUCCHARISTICKÁ ADORACE Každý první čtvrtek v měsíci po mši sv. od 18:00 u sv. Prokopa probíhá do 20:00 tichá adorace před vystavenou Nejsvětější svátostí.	MODLITBA RŮŽENCE Touto modlitbou oslovujeme Pannu Marii a rozjímáme o Ježíšově životě. Společně se modlíme každý den před mši sv. za ukončení války na Ukrajině.
KŘEST Křest dospělých: S knězem je nutné domluvit osobní setkání, po kterém následuje příprava ke křtu (katechumenát). Příprava začíná po Velikonocích, křest pak bude uskutečněn o Velikonocích příštích. Křest dětí do 6 let: Při osobním rozhovoru rodičů s knězem bude dohodnuta příprava na křest dítěte. Křest dětí 7-14 let: Při osobním rozhovoru s knězem bude dohodnuta příprava dítěte.	SVÁTOST SMÍŘENÍ Svátost smíření (sv. zpověď) lze přijmout: SV. PROKOP: po, st, čt, pá 17:25-17:50 SV. ROCH: ne 16:30-16:50, út 16:25-16:55, září-červen st od 6:30, SV. ANNA: ne 7:30-7:50 S knězem lze individuálně dojednat i jiný termín. <i>Dle církevního příkázání je nutné svátost smíření přijmout alespoň jednou do roka - v době velikonoční. Doporučuje se však častější přijímání této svátosti.</i>
CÍRKEVNÍ SNATEK Nejde o pouhý právní akt, ale o svátost, ke které je nutná určitá doba přípravy. Počátkem je osobní setkání s knězem a domluva doby přípravy (cca 3 měsíce).	SVÁTOST BÍRMOVÁNÍ Tato svátost, ve které se přijímají dary Ducha sv., se v naší farnosti udílí zpravidla na podzim. Žájemci o přípravu se domluví na jejím průběhu s knězem. Příprava probíhá v neděli od 16:30 ve Farním centru.
SVÁTOST NEMOCNÝCH V případě potřeby lze požádat o její udělení kněze, v naléhavých případech kdykoli. Svátost se udílí buď doma u nemocného nebo v jiném místě (nemocnice, domov seniorů apod.).	CÍRKEVNÍ POHŘEB Ať už jde o pohřeb na hřbitově, rozloučení v obřadní síni nebo uložení urny do hrobu, je vždy nutné domluvit čas obřadu dříve s knězem než s pohřební službou. Účast kněze však není možná u tzv. „společného rozptýlu“.
VÝUKA NÁBOŽENSTVÍ DĚTÍ 1. předškoláci + 1. ročník ZŠ: út 15:45 2. 2. ročník ZŠ: út 16:45 3. 3. ročník ZŠ + příprava k 1. sv. přijímání: čt 15:15 4. 4. – 8. ročník ZŠ : čt 16:15 5. 9. ročník ZŠ + středoškoláci: pá 15:15 Bližší informace na webových stránkách farnosti. nebo e-mailem: MiladaProvinska@seznam.cz , tel +420721128119	

PRAVIDELNÉ AKTIVITY VE FARNOSTI

BIBLICKÁ HODINA Společné čtení a objasňování biblických textů dle předem stanoveného rozpisu. čt 19:00-20:30 (kromě 1. čt v měsíci)	HOVORY O VÍŘE Pro katechumeny a také pro všechny, kdo hledají smysl života z víry a chtějí se připravit na přijetí svátostí. neděle 17:00-18:00	POLEDNÍ ATELIER Setkání převážně žen ke zdobení svíček a výrobě drobných užitečných předmětů, háčkování, šití apod. pá 9:00-12:00 (říjen-květen)
MALÁ LITURGIKA Hovory o liturgii a liturgickém dění v Církvi i o všeobecných liturgických otázkách. 1. a 3. pondělí v měsíci říjen - duben 18:45-20:00	MODLITEBNÍ SKUPINA Setkání: 2. pondělí v měsíci (14.11., 12.12.) v 19:00. ÚKLID KOSTELŮ Každou druhou sobotu v měsíci po mši sv. u sv. Prokopa v 8:00 se přítomní rozdělí do skupin a začne úklid kostelů farnosti. Rádi uvítáme každého, kdo bude chtít pomoci. I čistota a výtčoba Božího chrámu přispívá k celkovému duchovnímu stavu farnosti. Kdo může, měl by pomoci alespoň občas.	

Pokud není stanoveno jinak, konají se uvedené aktivity ve Farním centru – Čajkovského 36, Praha 3. Některé aktivity jsou v současné době a o školních prázdninách přerušeny nebo omezeny; informace jsou včas zveřejněny na webových stránkách farnosti.

další informace: [webové stránky farnosti: http://farnost-zizkov.cz/](http://farnost-zizkov.cz/)

KOSTELY VE FARNOSTI PRAHA 3 - ŽIŽKOV

farní kostel sv. Prokopa Praha 3, Sladkovského nám.	filiální kostel sv. Anny Praha 3, ul. Tovačovského	filiální kostel sv. Rocha Praha 3, Olšanské náměstí
--	---	--

Aktuální informace pro každý den jsou na webových stránkách farnosti – www.farnost-zizkov.cz

POŘAD BOHOSLUŽEB

den	kostel	čas	poznámka
NEDĚLE	sv. Anna sv. Prokop sv. Roch	8:00 9:30 11:00 17:00	
pondělí	sv. Prokop	18:00	v latinském jazyce 4x ročně v tridentském ritu u sv. Rocha
úterý	sv. Roch	17:00	
středa	sv. Roch sv. Prokop	6:00 18:00	mimo červenec a srpen; v adventě Roráty
čtvrtek	sv. Prokop	18:00	
pátek	sv. Prokop	18:00	každý první pátek v měsíci po mši sv. pobožnost k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu
sobota	sv. Prokop	8:00	každou druhou sobotu v měsíci úklid kostelů

PŘÍPADNÉ ZMĚNY JSOU VČAS OZNÁMENY

Výstav Nejsvětější svátosti:

sv. Prokop: první čtvrtek v měsíci po mši sv. - eucharistická adorace do 20:00

Úřední hodiny ve farní kanceláři: Čajkovského 36/669, 130 00 Praha 3 - Žižkov	Kontakty:
středa: 8:30 – 11:30 farář P. Vít Uher čtvrtek: 8:30 – 11:30 farář P. Vít Uher	farář P. ThLic. Vít Uher, ThD.: tel. 731625910 e-mail: zizkov@efara.cz web: www.farnost-zizkov.cz

EKONOMICKÉ OKÉNKO

stav ke dni 31. 12. 2022:

výše dluhu (úvěr): Kč 2 214 152,24
sbírka na splácení úvěru – **PROSINEC 2022: Kč 8 860,-**

povinná měsíční splátka: Kč 29 324,-

Č. účtu farnosti: 6146009339/0800
Česká spořitelna

QR platba - možnost přispět
na různé potřeby farnosti

Děkujeme za Vaše dary – jen díky nim můžeme i my dále pomáhat.

PROKOPSKÉ LISTY

č. 356 – LEDEN 2023

Vydává Římskokatolická farnost u sv. Prokopa Praha 3 – Žižkov

farář: P. ThLic. Vít Uher, ThD.

Příspěvky mohou být redakčně upravovány. Náklad 250 ks. Výrobní cena 18 Kč.

NEPRODEJNÉ.